

tere, at det maatte var muligt, at man ad den Vej kunde komme til en lille Reform paa dette Punkt, for saa vidt altsaa Udstedelsen af disse Attester kunde henlægges til Biskopperne. Det var nu med Hensyn til det sidste Lovforslags §§ 1 og 2. Hvad dernæst angaar Forslagets § 3, som jeg, efter den ærede Ordførers Udtalelser, antager, at der tillægges en Del Vægt, vil jeg sige, at jeg ser ikke nogen Betænkelse ved at gaa ind paa den, og jeg kan sige dette saa meget roligere, som der oftere fra de kirkelige Myndigheders Side i de senere Aar har foreligget Ministeriet Udtalelser om, at det var ønskeligt at komme til en Reform i ganske lignende Retning, som her er foreslaaet. Jeg kan derfor heller ikke antage, at det Forslag vil møde nogen Modstand i det andet Ting, og jeg skal, som sagt, for mit Bedkommende stille mig meget imødekommende over for det.

J. C. Christensen: Det ærede Medlem for Odense Amts 3dje Valgkreds (M. Nielsen), som er Forslagsstiller og Ordfører for Forslagsstillerne af det andet Forslag, mente ikke, at det gik an at indrømme Mindretallet den Ret, som jeg indrømmer i mit Lovforslag. Han troede ikke, at det kunde gaa an at give Mindretallet en saadan Ret, og han mente, at det mange Steder kunde føre til Drillierier eller Chikanerier over for Sognepræsten fra et saadant Mindretal i Sognet. Desuden mente han, at det var ikke saa lang en Vej endda at gaa til Biskoppen og Ministeriet for at faa Lov til at benytte Kirken, naar Sognepræsten i et enkelt Tilfælde sagde Nej dertil. Det kan godt være muligt, at det ærede Medlem i et enkelt Tilfælde kan fremvise Eksempel paa, at man i Løbet af 24 Timer har kunnet faa Bæstebud fra Biskoppen eller mulig ogsaa fra Ministeriet — det sidste tillader jeg mig næsten at betvivle — men i Almindelighed vil det ikke kunne lade sig gøre. Det ærede Medlem ved jo godt, at Bejlen til og fra Ministeriet er overmaade trang. Det vil i alt Fald næppe blive nogen let Vej at gaa til Ministeriet for at faa en Kirke aabnet, saa meget mere som det jo mange Gange er uvant for de Folk at søge Ministeriet om noget. Og tager jeg det Lovforslag, som det ærede Medlem er Forslagsstiller af, og ser paa de Punkter, som angaa Gravtaler paa Kirkegaarden, saa ved det ærede Medlem jo, at der næsten altid vil være i alt Fald et Mindretal, som ønsker en uordineret Mand til at tale paa Kirkegaarden. Som oftest vil jo den afdødes nærmeste paarsøende ønske, at en uordineret

Mand faar Lov til at holde en Tale over den afdøde. Det vil altsaa næsten altid være et Mindretal, der vil ønske Afgang for en uordineret Mand til at holde en Tale, og nægter Præsten det, saa ser jeg ikke, at det kan være nogen Trøst for de paagældende, at de have Lov til at gaa til Ministeriet. Det vil jo i de allerfleste Tilfælde ikke kunne lade sig gøre at opsætte Begravelsen, indtil der kommer Svar fra Ministeriet. Jeg synes altsaa, at i alt Fald paa dette Punkt maa den ærede Forslagsstiller kunne se, at det vil være nødvendigt at indrømme Mindretallet noget mere Ret. Men den Fare, som Forslagsstilleren tror, der er ved at give Mindretallet denne Ret, tror jeg i Virkeligheden slet ikke er til Stede. Thi ganske vist kan det godt være, at der i et enkelt Tilfælde fremkommer Drillierier eller Chikanerier fra et Mindretals Side, men det kan jo ogsaa ske fra et Flertals Side. Jeg har ogsaa set, om ikke i det Sogn, hvor jeg bor, saa dog andre Steder, at der snarere kan komme Eksempel paa Drillierier og Chikanerier fra Sognepræstens Side end fra det Mindretals Side, som ønsker Kirken aabnet. Jeg tror altsaa ikke, der er Fare ved at give Mindretallet denne Ret. Den højtærede Minister mente, at det var altsor lille en Garanti at hyde her, kun at forlange af de uordinerede, at de skulde være fuldmyndige og hæderlige, og at de skulde have Attest fra en Præst i Folkekirken for at have ført en kristelig Vandel og for at have Dygtighed i at forkynde Ordet. Men jeg ser i Virkeligheden ikke — og deri er jeg enig med det ærede Medlem fra Bogen (M. Nielsen) — at det i dette Tilfælde er en bedre Garanti at forlange, at den vedkommende taler et Student og har studeret Teologi en Tid lang. Dette afgiver nemlig ikke megen Garanti for en god Fortyndelse i Kirken. Derimod synes jeg, at Forslagets Bestemmelser give en fuldstændig god Garanti. Nu anførte den højtærede Minister ganske vist, at naar en Mand kunde faa en saadan Attest, saa kunde han rejse Landet rundt og blive ved at præke, og han kunde maasse blive Sektierer og endog ogsaa aabenbar Modstander af Kirken og tale i Kirken i denne Retning. Jeg tror, at dette i alt Fald er en noget overdreven Frygt fra den højtærede Ministers Side. Thi jeg vil ikke antage, at en Præst i Folkekirken vil give en saadan Mand Attest. Jeg tror, at selv om man blandt de 1,200 Præster i Folkekirken kunde paaapege enkelte Mænd, som være mindre modne til at overveje den Ting, vil der dog være saa megen Modenhed og Alvor hos Folkekirkenes Præster, at ikke en eneste af